

Det er dyrt at spare

TINE THEKER STRYHN
formand for Danske Døgninstitutioner (FADD)

BENNY ANDERSEN
formand for Socialpædagogerne

Lukning af døgninstitutioner har store konsekvenser for de børn, der bor der. Vi hører om børn, der med en dags varsel sendes hjem til forældre, som de ikke har haft kontakt med i et halvt år. Børn, der, uden at der er lagt en handleplan, bliver sendt videre til en efterskole. Og vi ved, at der er børn, der slet ikke bliver anbragt, selv om de burde.

Kommunalpolitikere skal prioritere få midler på mange forskellige områder. Og de får sjældent ros for deres prioriteringer. Kommunernes budgetter for 2011 viser f.eks., at de skal finde 1 mia. kr. på området for udsatte børn og unge for at nå i mål med samme udgiftsniveau som i 2009. Men den milliard kan blive rigtig dyr. For hvis ikke kommunerne gør det, som de burde – nemlig griber ind i tide og giver det rigtige tilbud til hvert barn – så kan det komme til at koste milliarder at spare den milliard. Foreningen af Danske Døgninstitutioner, FADD, har netop dokumenteret, at der i 2010 blev lukket 11 døgninstitutioner, og at belægningen på dem, der er tilbage, er faldende. Socialpædagogerne gennemfører løbende kortlægning af pladserne på institutioner for de helt små børn. Også den viser en nedgang i antal småbørn på døgninstitutioner på 20 pct. Og det er bare i de sidste fire måneder af 2010. Man må jo spørge sig selv, om det er sandsynligt, at så mange børn har fået det så meget bedre derhjemme.

Indfør flerårsaftaler
Kommunernes stramme økonomi levner ikke plads til, at de økonomisk tunge børnesager kan blive afgjort af, hvad der rent faktisk er bedst for det enkelte barn. Den dyre løsning er ikke altid den bedste. Det rigtige tilbud er det bedste. Vores bekymring går på, at kommunerne udelukkende lader sig styre af økonomiske hensyn. I den bevægelse rager de mange små skrøbelige børneliv ned fra hylden.

Det ville give bedre mening at indføre flerårsaftaler mellem staten og kommunerne og fjerne den økonomiske straf for de kommuner, der rent faktisk gør et godt stykke arbejde over for de udsatte børn og unge. Det kunne også være frugtbart, hvis kommunerne blev mere optagede af socialøkonomi.

Socialpædagogerne har sammen med analysebureauet Casa påvist, at en investering i tidlig social indsats ikke bare menneskeligt er det rigtige at gøre, en målrettet investering mod udsatte familier og børn kan forrente sig med 200 pct. – og det oven i købet blot, hvis indsatsen lykkes for halvdelen af de udsatte.

Den snurrende velfærdsmaskine

»Det er synd for de unge, hvis de ikke kommer til at nyde efterlønnen,« erklærede en midaldrende mand i et af de evindelige indslag, hvor de to public service-kanaler i deres journalistiske opfindsomhed beder tilfældige mennesker redegøre for verdenssituationen. Det var ikke vanskeligt at forstå den arme mand. Fra højre til venstre er han i årtier blevet indoktrineret i troen på velfærdsstatens bestandighed med tilhørende tryghed fra vugge til grav. Den mindste tvivl om fornuften ved nogle af de nådegaver, der uddeles af de offentlige kasser, er af det onde.

Frem for viden og oplysninger foretrækker de politiske kandestøbere, som styrer TV Avisen og TV 2-nyhederne, at formidle ”folkets røst” iblandet vurderinger fra analytikere, hvis skråsikkerhed som regel er omvendt proportional med deres viden. Det saglige udbytte af kandestøberiet i denne afart af informationssamfundet minder efterhånden om rundspørgen år tilbage: »Er det i orden at flytte betalingsbalancen til Thisted?« Selvfølgelig måtte et bety-

deligt flertal være betænkelig ved virkningerne af en sådan uansvarlig sjakren med offentlige værdier. Siden aldersrenten i slutningen af 1950’erne blev forvandlet til folkepension er velfærdssystemet blevet så omfattende, at velfærdsborgeren i løbet af sit liv vil modtage mere fra det offentlige, end han eller hun betaler i skatter og afgifter. Der er skabt en form for borgerløn med en fast tro på, at sådan vil det fortsætte i al evighed. Selv beskeden ændringer af systemet udlægges som nedbrydende samfunds-virksomhed med foragt for ”fællesskabets” bærende værdier. Systemets garanter er velfærdskoalitionen, hvis medlemmer er offentligt ansatte og mennesker på overførselsindkomst, dvs. to tredjedele af vælgerne.

Og bag dem står, hvad socialdemokraten Jørgen S. Dich for snart 40 år siden kaldte ”den herskende klasse”, hvis interesser er nøje knyttet til, at de offentlige ydelser i menneskelighedens eller uddannelsens navn stiger og stiger. På denne måde kan medlemmerne

Sven Ove Gade

realisere sig selv, sikre øget beskæftigelse for denne ophøjede klasse, herunder garanti for lønstigninger med tilhørende muligheder for advancement. Hovedaktørerne er medlemmerne af DJØF, som i årevis har været fast besluttet på at omdanne Danmark til et bureaukratisk kontrolsamfund.

I sin tid i statsministeriet balsamerede liberalisten Andes Fogh Rasmussen velfærdssystemet og holdt sin beskærmende hånd over ”den herskende klasse”. Magten skulle fastholdes ved at kvæle de velfærdslystne socialdemokrater med endnu mere velfærd. Hvis han et øjeblik fik samvittigheds-kvaler, sørgede Pia Kjærsgaard straks for den moralske vejledning. Resultatet var endnu mere

velfærd, endnu flere penge til de evigt trængende gamle. At mange af disse gamle i takt med stigningen i levealderen stormede rundt som i ungdommens vår, kunne ikke stoppe den utrættelige omsorg for enhver, som måtte have passeret de magiske 65 år. Og i fællesskab med en smuldrende fagbevægelse og de ministerlystne folkesocialister kan Helle Thorning-Schmidt i dag fejre 1. maj ved at forsikre, at Thorning-Søvnald-aksen er garanten for et samfund, hvor det skal blive, som det er og blive, som det var, men selvfølgelig med endnu mere velfærd og da især til de gamle.

Lars Løkke og hans trætte ministerhold har omsider erkendt, at vejen til fremtiden ikke er brolagt med velfærdsydelser. Måske for sent. For velfærdskoalitionen og kandestøberne i DR og TV 2 er usvækkede i troen på, at selv det mindste indgreb i velfærdspolitikken er at betragte som et overgreb. I deres hermetiske verden er demokratisk handlekraft en evigt snurrende velfærdsmaskine.

Uacceptable forhold

For kort tid siden kunne organisationen Asylret meddele, at en iraner netop havde fået humanitær opholdstilladelse i Danmark. Årsagen var, at han havde pådraget sig alvorlige psykiske lidelser i de danske flygtningelejre. Han havde fået afslag på asyl trods helt åbenbare farer ved at vende tilbage til Iran som kristen konvertit. Efter afslaget havde han tilbragt seks år i flygtningelejre, til trods for, at Iran nægter at modtage afviste asylansøgere. Der er iranere, som af den grund har tilbragt op til 16 år i danske flygtningelejre under de bevidst nedværdigende forhold, de udsættes for der.

Tidligere i år har Asylret kunnet dokumentere, hvorledes kurdiske syrere er blevet tvangs-hjemsendt til Syrien og der blevet udsat for tortur af det berygtede sikkerhedspoliti. En af dem blev sendt tilbage til Danmark med blodunderløbene striber på ryggen efter piskeslag.

Det undrer ikke, at regeringspartierne ikke protesterer over disse opvækkende forhold for flygtningene.

Men hvor længe kan anstændige borgerlige vælgere acceptere det?

Og hvornår melder S og SF klart ud om deres holdning til de umenneskeligheder, som den nuværende flygtningelov og –administration er årsag til?

Jørgen Gimbel
pens. universitetslektor
Thøger Larsens Allé 40, Ballerup

Det elendige bundniveau

Af en OECD-undersøgelse fremgår det, at hver gang en dansk gymnasielærer underviser én time, bruger han eller hun tre-fire arbejdstimer uden for gymnasiet.

Foretager man yderligere sammenligninger med andre lande, ligger danske gymnasielæreres arbejdstid helt i bund og elevernes/de studerendes viden ligeså. Hvad bilder man sig ind?

Hvor er de ansvarlige chefer, altså rektorerne? Jo, man fjører spot til skade, når en repræsentant for rektorernes organisation udtaler, at hun ikke kan se, at gymnasielærerne arbejder mindre end andre faggrupper på arbejdsmarkedet. Jeg har faktisk et grundigt kendskab til danske uddannelsessystemer. Har i 35 år levet dag og nat på kostskoler, først som leder i 11 år af en højere faglig uddannelse hvor adgangskravet var en stor studentereksamen. Efterfølgende var jeg i 23 år chef for et uddannelsesområde med erhvervs- og arbejds-markedsfagområder.

Her var lærerne overvejende teknikere og ingeniører og deres arbejdsdag (tilstedeværelse i undervisningssituationen) typisk otte timer og der ud over med krav om videreudvikling af undervisningsmaterialer ofte på højt teknisk niveau. Det danske gymnasieskolesystem er efterhånden på et stærkt kritisabelt og dårligt niveau.

Henning Madsen
Højgade 10, Aulum

Fædre på barselsorlov

Kære Inger Støjberg. 26 dages orlov tager danske fædre i snit, hvilket er færrest i Norden. Men det kan du som beskæftigelsesminister faktisk ændre på. Mange mænd på det private arbejdsmarked er nemlig desværre ikke omfattet af overenskomster, der giver ret til fuld løn under barsel.

Men deres arbejdsgiver indbetaler til den lovbaserede barselsfond: www.barsel.dk.

Men denne fond er ukendt land for mange. En frisk evaluering fra Cowi viser nemlig, at mange danske virksomheder slet ikke er klar over, hvordan ordningen fungerer.

Det bør der gøres noget ved. Ligesom der bør gøres noget ved den periode, hvor der kan udbetales refusion fra www.barsel.dk. Der kan i dag kun udbetales refusion for 29 uger.

Efter barnet er født, er der 21 uger, som forældrene i prin-

cippet kan dele, men der kan kun udbetales refusion til en forælder.

Det er i langt overvejende grad moderen, der derfor får glæden af barselsrefusionen. Hvis vi harmoniserer længden af orlovsperioden efter lov om barsel (46 uger efter fødslen) med den periode, hvor der er ret til refusion fra barselsudlingsordningen, bliver det pludseligt langt mere realistisk, at far tager orlov.

Så klinger det ikke længere så hult, når regeringen afviser at øremærke noget af barslen til far, med henvisning til, at vi allerede har fleksibilitet i reglerne.

Hvis vi giver far en realistisk mulighed for at holde orlov, så har vi taget et skridt i den rigtige retning, som mange familier og især mænd vil blive glade for.

Ingrid Stage
formand, Dansk Magisterforening

Reformpakke eller historisk vælgerbedrag?

Det altoverskyggende økonomiske problem i Danmark er, at den offentlige sektor tilføres 74 mia. kr. mere om året end i 2001, da V og K kom til magten. Desværre har den katastrofale vækst medført en forringet service. Pengene er brugt til at ansætte flere administratører til skade for effektiviteten af ”de varme hænder”.

VK-regeringen burde have forstået situationens alvor og fremlagt en reformpakke for 2020, som reducerede den absolutte omkostning og øgede effektiviteten af den offentlige sektor samt udviklede den private sektor optimalt.

Formålet med reformpakken er imidlertid dybest set det modsatte, idet VK har understreget, at pakken også skal bruges til at tilføre den offentlige sektor ca. 4 mia. kr. mere hvert år fra 2014 til 2020.

Dette sikres ved at begrænse de offentlige budgetter til et tanketomt 27 pct. af et forventet voksende BNP.

Den offentlige sektor vil derfor i 2020 være 26 mia. kr. større end i dag og ca. 100 mia. kr. større end i 2001.

Det er derfor et historisk vælgerbedrag, at VK kalder dette monster af en plan for en reformpakke.

Svend Erik Bach
cand. polyt.
Bogårdsvej 44 I, Humlebæk

Christiania må bevares som et åndehul

Jeg så til min skræk, at Christiania forleden var lukket for offentligheden, og først da gik det op for mig, hvor bange jeg egentlig er for at miste det sted. Christiania er et åndehul, et smukt sted med skønne kroge, plads til mangfoldighed og kreativitet.

Man kan bruge timer på de små snoede stier, voldene med udkig over det glinsende vand og de smukke træer, der svajer ind over de unikke huse, som folk hver især på kreativ vis har bygget.

Staden er et trækplaster for hele Danmark, og ingen i Folkeetinget har sans for at sætte retningslinjer for den slags. Det er de for finpolerede til at kunne, i hvert fald ikke uden at ødelægge hele essensen af, hvad stedet står for.

Jeg er kommet der altid med mine tre piger og finder ro, det er vores fristed. Intet sted i verden har et sted som dette, og vi burde være stolte og ikke ødelægge noget, der fungerer så godt.

Mediernes opmærksomhed er på hashen. Jeg har selv aldrig røget og synes, at det er trist, at det er dér, fokus ligger, da det er uinteressant og slet ikke det, som staden står for for mig.

Stedet burde fredes og gøres til det varemærke, det faktisk allerede er, og så burde politikerne i stedet bruge ressourcerne på skolerne, dagsinstitutionerne og ældreplejen, som i den grad bliver svigtet.

Vanja Carlsen
Lygtemagerstien 18, København S